

ΚΛΕΙΣ

Τόμος Δ'.
ΑΡΙΘΜ. 2 (74).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, έξάμνος μόνον
και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. χρ. 10 ή μάγκ. 8.

ΕΤΟΣ Δ'.
τῇ 15/27. Ιανουαρίου 1888.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ.

Εγεννήθη περί τὸ τέρμα τοῦ Ἀγῶνος ἐν Ζαγορά ὑπὸ πατρὸς Θρακὸς, ἐκ Βυζαντίου, καὶ μητρὸς Θεσσαλίδος.

Στερούμενοι ἀπὸ κριβωμένων περὶ τοῦ ἐξόχου ἐπιστήμονος βιογραφικῶν σημειώσεων περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην σκιαγραφίαν ἀκολουθοῦντες κατὰ τοῦτο τὴν γενικὴν περὶ τοῦ ἀνδρὸς ὑπόληψιν. Ὁ Θεόδωρος Ἀφεντούλης ὁμολογουμένως ἐπίτιμον κατέχει θέσιν ἐν τοῖς ἀντιπροσώποις τῆς παρ' ἡμῖν ἀναγεγνωμένης ἐπιστήμης. Ἐν τῇ ἱατρικῇ διαπρέπει ὡς καθηγητῆς, ἀπὸ τεσσάρων ὅλων δεκάδων διδασκῶν τὴν ἐλληνίδα νεότητα, ὡς συγγραφεὺς πρωτεύει διὰ τῶν περισπουδάζων ἱατρικῶν συγγραμμάτων του, οἷον τῆς „Γενικῆς Ἀνατομίας“ τῆς „Παθολογικῆς Ἀνατομίας“ καὶ μάλιστα τοῦ κρατίστου ἔργου „Περὶ φύσεως καὶ δυνάμεως τῶν φαρμάκων“, ὡς ἱατρὸς δὲ εἶνε εὐδοκιμώτατος, περιζήτητος καὶ εὐεργετικώτατος. Ὡς Διευθυντῆς τοῦ ἐν Πειραιεὶ Τζαναίου Νοσοκομείου ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε σπάνιος ὀργανωτῆς. Ἐκτὸς πλείστον καὶ ἐξαιρέτων ἐπιστημονικῶν διατριβῶν ἐφιλοπόνησε καὶ ἐξέδωκε πρό τινας τὴν δίτομον „Φυτολογίαν“ τοῦ ἐν Βιέννῃ Καθηγητοῦ Wiesner, ἥ ἐπακολούθησε ὡς τρίτος τόμος ἡ „Ἑλληνικὴ Χλωρίς“ συντεταγμένη παρὰ

ΚΛΕΙΣ. ΤΟΜΟΣ Δ'.

τοῦ κ. Χελδράϊχ καὶ αὐτοῦ. — Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν πατριωτικὴν ποίησιν τοῦ Θεοδώρου Ἀφεντούλη. Τὰ „Κρητικὰ“ του, ἔπος γραφὲν ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ συγχρόνου τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλονήσου μαρτυρίου, εἶνε πλήρη ποιητικῆς δυνάμεως, αἱ δὲ μεταφράσεις ξένων κλασικῶν δραμάτων, ὡς ἡ „τοῦ Νάθαν τοῦ σοφοῦ“ καὶ τῆς „Μαρίας Στουάρτης“, ἀποδεικνύουσι τὸν Ἑλληνα Ἀσκληπιάδην ὡς ὑπέροχον ἑλληνομαθῆ. Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὸ „Πανηγύρι τοῦ Ὀλύμπου“, τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην ἀλληγορίαν, ἣν χαρακτηρίζει τολμηρὰ σύλληψις καὶ λυρικὸν ὕψος.

Εἰσηγούμενος τὴν κρίσιν τοῦ ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ διεκρίθη ἐπὶ ἐμβριθείᾳ, κριτικῇ δεινότητι καὶ εὐφραδεῖα. Ὡς ρήτωρ δὲ πανηγυρικὸς εἶνε ὄντως ὁ διασημώτερος καὶ ἐνθουσιαστικώτερος παρ' ἡμῖν. Ὅτε πρό τινος ἀναλαμβάνων τὴν Πρυτανείαν ἐξεφώνησε τὸν νενομισμένον λόγον καὶ ἐπραγματεύθη τὰ περὶ γνώσεως, διαπλάσεως ἡθικοῦ χρηστοῦ καὶ ἁρμονικῆς ἀμα ἀναπτύξεως τοῦ σώματος, ὁμοφώνως ὁ ἐλληνικὸς τύπος ἀνεκλήρυξεν ὅτι „οὐδέποτε ἐλέχθησαν παρ' ἡμῖν τοιαῦται ἀλήθειαι μετὰ τοσαύτης εὐφραδείας“, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἐπιφθονώτερον ἐγκώμιον τοῦ σεβαστοῦ Καθ-

8

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ.

Πρύτανις καὶ Καθηγητῆς τῆς Φαρμακολογίας καὶ Φυτολογίας.